11/11/2020

Отец Стефан Тафров, обгрижващ българите в Швейцария

Интервюто с отец Стефан Тафров ни беше изпратено от българската църковна община в Швейцария. От януари 2020 г. той е предстоятел на църковните общини в Женева и Цюрих.

Отец Стефан Тафров е седмо поколение свещеник. Дядо му, свещ. Стефан Тафров, служил в Пловдивска Митрополия, през 1945 г. е убит от комунистическия режим.

Завършва средно богословско образование в Софийската Духовна семинария „Св. Иван Рилски“. По-късно е приет и завършва Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Бил е преподавател в Софийската Духовна семинария и Пловдивската Духовна семинария.

Ръкоположен е за свещеник през 1997 г. и е назначен за енорийски свещеник на храм “Света Петка”, а по-късно и на храм “Свети Иван Рилски”

в Пловдив. Бил е диригент на свещеническия хор при Пловдивска Св. митрополия.

От 2013 г. живее и работи в Щутгарт, Германия. Служил е и в Руската задгранична църква.

Има интереси в областта на Византийската църковна музика и източно-православното пеене. Харесва българска народна музика, обича да градинарства, да чете и да превежда, харесва разходките сред природата и се гордее със своята дъщеря Константина.

От януари 2020 г. с решение на Епархийския Съвет на Западно- и Средноевропейската епархия е определен за духовно обгрижващ българите в Швейцария.

През септември 2020 г. по време на отслужване на Архиерейска света литургия, отец Стефан получава офикия и е повишен в сан за утвърждаване на Православната вяра в Швейцария.

– **Отче Стефан, кажете защо решихте да станете свещеник?**

– Роден съм в Пловдив, втория по големина град в България, в семейството на православен свещеник. Родителите ми ме кръстиха Стефан в чест на дядо ми, свещеник Стефан Тафров, който беше брутално убит от комунистите през есента на 1945 г., както много други български свещеници. И баща ми, също свещеник, се казваше Стефан Тафров. Традицията в нашето семейство е мъжете да следват свещеническия път. Племенникът ми Крум също е завършил Духовната семинария и можем да кажем, че семейството ни има свещеници вече седмо поколение! Всички от семейството бяха считани за „врагове на народа“ и до 1989 г. живеехме в постоянна готовност за арест или депортация.Баща ми почина рано, една година след ръкополагането си, на същия ден – 19 октомври. Беше много горд, че съм студент в семинарията. Получих богословското си образование през 1989 г. в Софийската духовна семинария в Черепишкия манастир, след това в Богословския факултет на Софийския университет. През 1990-1991 г. докато бях студент, работих като младши учител по източно църковно пеене (византийско пеене) в Софийската духовна семинария. От 1993 г. до 2000 г. преподавах същата дисциплина във възстановената Пловдивска духовна семинария. На 29 август 1997 г. бях ръкоположен за свещеник от Пловдивския митрополит Арсений. Тъй като съм роден и израснал в храма, считам това за моя дом, а служенето на Бог за моя

живот!

– Вие сте свещеник на Българската православна църква. Как Швейцария стана Ваше място на служение?

– Не е случайно, но преди да служа в Швейцария, изминах дълъг и труден път. През март 2013 г. пристигнах в Щутгарт като кандидат-свещеник. По това време българите от няколко години нямаха своя църква и свой свещеник. Беше много емоционална година, пълна със смут и промени в няколко църковни събора. Затова в края на годината оттеглих кандидатурата си. Започнах работа като градинар и вземах уроци по немски. В събота и неделя съслужех в църквата „Свети Никола“ под юрисдикцията на РПЗЦ в Щутгарт, където ме приеха горещо и участвах активно в църковния и литургичния живот на енорията. Наложи се да започна и втора работа като санитар в дом за възрастни хора. Работата бе трудна, но много удовлетворяваща и като духовник намирах немалко общи неща между грижата към хората и обгрижването на миряните.

Църковната община в Цюрих има 10 годишна история и вече се бе утвърдила. БПЦО “Рождество Богородично” в Женева пък беше най-младата българска православна община, регистрирана в Европа. Двете общини бяха органично свързани и много близки. Общината в Женева се бе “родила” с подкрепата на църковните настоятели от Цюрих. Когато ме назначиха за обгрижващ българите в Швейцария, видях и усетих болката в общностите в Женева и Цюрих и разочарованията им през годините. И двете църковни общини бяха преминали през труден период и имаха нужда от подкрепа, обединение и любов. Трябваше много бързо да изчистя образа на българския духовник и да насърча усилията им, както и да им вдъхна вяра и любов в техните начинания!През декември 2019 г. бях извикан на среща с митрополит Антоний във Франкфурт, където той ме покани да се грижа духовно за българите в Швейцария и Люксембург. Възложи ми това доверие и отговорност и ми обясни, че в Швейцария е необходим образован и културен свещеник, с чисто сърце и силна вяра, който да бъде подкрепящ и обичащ българската общност, и който да донесе мир и обединение на българите. Като допълнение бе необходимо свещеникът да бъде образован и да говори няколко чужди езика, тъй като освен църковните му задължения, се очаква той да има и представителни функции, заради офисите на международните организации и Постоянното представителство на България, които се намират в Женева и посолството ни в Берн. Затова на 20 януари 2020 г. приех

назначението си за предстоятел на двете църковни общини – в Женева и в Цюрих.

– Разкажете ни за пристигането Ви в Женева и за БПЦО “Рождество Богородично”.

– За краткото време от своето основаване организацията се превърна в най-голямата българска общност в Женева, както и организацията с най-голям обществен интерес. Общината има над 30 регистрирани членове, в това число и швейцарци. Църковната организация е регистрирана в регистъра на кантон Женева. Към общината има сформиран църковен хор, който от своето създаване през септември 2019 г. е неизменна част от всички литургии и допринася за общението по време на службите. Църковната общност има двуезичен уебсайт, който приветства своите посетители на френски и български език. Освен това, общината има собствен профил в Instagram и страница във Facebook с повече от 5 500 последователи във Facebook от 93 държави: жени – 54,6%, мъже – 45,4%. 85% от жените последователи са под 54 години, а 25% от тях са под 34 години. От мъжете 82% са на възраст до 54 години, а 29% от тях са на възраст до 34 години, което показва, че последователите и представителите на църковната община са млади хора или на средна възраст, които са работещи и социално отговорни хора. Месечно публикациите на общината достигат средно до 96 000 души! В допълнение, към традиционните си църковни и религиозни дейности, БПЦО “Рождество Богородично” в Женева организира и много културни, социални и образователни събития. Благодарение на доброто взаимодействие с швейцарски компании и дарители, всеки месец осем уязвими семейства получават помощ под формата на ваучери от 50 франка, с които могат да се купят основни стоки и храни. По време на карантинния период на COVID-19 реално 11 български семейства получиха помощ с дезинфектанти, маски, витамини и храна. От ноември 2020 г. ще стартират безплатни курсове по френски език, които ще се преподават от швейцарските членове на общината и чиято цел е пълната адаптация и социално-културна интеграция на членовете на българската общност в Женева. Тази година за първи път над 40 български деца в Женева ще получат за Коледа подарък на стойност до 40 франка, изцяло финансиран от бюджета на църковната организация. Подаръците ще бъдат раздадени на специално тържество за Рождество Христово, което ще положи традицията за честване на българска Коледа в Женева. В краткосрочен план ще бъде създадено сдружение на български

студенти, асоциирано към църковната организация, както и създаването на неделно църковно училище с децата към българското училище в Женева. Екипът от настоятелите са честни, родолюбиви хора, които помагат на българите в нужда. Благодарение на тях седем българи бяха устроени на постоянна или временна работа, като се подпомагат също и български студенти в намирането на безплатни квартири. Всички членове на настоятелството се ползват с безупречна репутация, разпознаваеми са сред българската общност и радеят за Православната вяра.

– **Отец Стефан, разкажете ни за църковната община в Цюрих, на която също сте предстоятел.**

– БПЦО „Св. Георги Победоносец“ в Цюрих е основана през 2009 г. и принадлежи към Западно- и Средноевропейска епархия на БПЦ. Общината е член на Асоциацията на православните църкви. За огромно съжаление, в последните години църковната община преживява дълбока духовна криза, която е довела до отлив на голяма част от православните българи, посещаващи и вземащи участие в духовния живот на църквата. Ето какво ни учи Св. ап. Павел в този случай: “*Не знаете ли, че малко квас заквася цялото тесто? Затова очистете стария квас, за да бъдете ново тесто, както сте безквасни; Нека празнуваме, прочее, не със стар квас, нито с квас от злоба и лукавство, а с безквасни хлябове от чистота и истина”* (1 Кор. 5:6-8). Свещеникът трябва да е готов да изпълни задачата си не само когато му е удобно. Той трябва да убеждава хората какво да правят, да ги поправя и да посочва грешките им, като ги предупреждава накъде да се насочат, да ги насърчава с търпение и с внимателни наставления. По думите на архимандрит Пападополус: “Свещеникът трябва да води хората към Бог, а не към самия себе си; той трябва да бъде проводник на Божията благодат, а не на своите собствени идеи и интереси!”

Мога да кажа, че църковната община в Цюрих се намира в навечерието на големи промени. В преговори сме за наемане на храм в Цюрих, в който трайно да се установим и да разгърнем постоянен и дълготраен църковен живот, какъвто подобава и заслужава една църковна община с установена традиция. В тази връзка използвам случая да се обърна с апел към православните българи в Цюрих и въобще от кантон Цюрих, от градовете Базел и Берн – да подкрепят църковната община и Църквата, така както Църквата през цялото време помага на хората, защото така помагаме на себе си. Реорганизацията и промените, които осъществяваме, са плод на усилията

на малка група ентусиасти – будители, които са прегърнали идеята за спасението и възраждането на традициите на църквата ни в Цюрих.

Бих искал да благодаря на председателя на църковното настоятелство на „Св.Георги Победоносец“ в Цюрих, иподякон Тодор Баръмов, за безсънните нощи и лични жертви, с които през последната година отстоява църковния живот на общината, в дни на пандемия и неимоверни затруднения в тази ситуация. Също така, бих желал да благодаря на г-жа Сибила Уилман и нейния екип за подкрепата, която ни оказват и на която разчитаме и в бъдеще.

И накрая, искам да благодаря на всички Вас, които не хвърлихте камък и не охулихте нас, които по Божия воля сме отговорни пред вас, защото, както казва св. ап. Павел: *“Ако някой разори Божия храм, него Бог ще разори, защото Божият храм е свет; а тоя храм сте вие”* (1 Кор. 3:17).

– Разкажете ни за Вас самия като личност и за основния урок, който научихте като християнин.

– В Западно- и Средноевропейската епархия на БПЦ 34 свещеници получаваме месечна държавна субсидия от по 500 евро. Разбирате, че свещеникът не може да се издържа с тези средства в Европа. Всички работим и сме ангажирани и със светска работа, защото по този начин осигуряваме съществуването си. Аз лично работя на две места и никога не съм се срамувал от какъвто и да било труд. Основната ми работа се състои в грижа за възрастни и болни хора. Тя е тежка, но много удовлетворяваща.

В личен план харесвам спорта и дългите разходки сред природата. Ценя литературата и обичам да чета и превеждам и богословска литература. Харесвам тишината и държа на реда и чистотата, както около себе си, така и в междуличностните отношения. Обичам точността и хората, които държат на думата си. Говоря немски, английски, руски и уча френски. Харесвам музиката и тя неизменно присъства в живота ми. Голям почитател съм на мъжкия хор на Сретенския манастир. Имам интереси в областта на византийската църковна музика и източно-православното пеене. Харесвам също така и българска народна музика. Обичам и градинарството, но в последно време се грижа единствено за цветята вкъщи. Обичам и се гордея със своята дъщеря Константина!

– На финал, бихте ли ни казали кой е основният урок, който научихте като християнин?

– Научих това, че всеки човек е длъжен всеки ден сам да се извежда от личния си „египетски плен“.

— pravoslavie.bg